waewab süddant, ja teeb tal tülli jo siin ma peál. Ning tulleb nüüd surm, kuhho ta siis tahhab jäda omma üllekohtusse warrandussega, kubho siis ärrapögge-neda selle kange hirmo ja nuhtlusse eest, mis se öige kohtomoistja peab andma, kes jo iggaühhe süddamesse sedda käsko penni, et teise omma, peame putumatta jätma? Weel iggawesse ello pölwes, waewab wargusse-pat innimesse süddant otsata kibbeda walloga!

2.

Nio-Tönno! olli üks uhke mees, kes hea melega hooplis ja surustelles. Et nüüd kül nisuggune tühhi uhkus ja kiitleminne moistlikkul innimessel ikka häbliks on, siiski olleks sellega woinud kaïnanatada, kui Tönno agga olleks uhkusse-himmus teisi sallinud, ja nendega leppinud. Agga ta olli ka üks riakas innimenne, kes wihha teiste wasto kändis, ja äkkilisest melest paljo kurja teggi, mis läbbi ta wimaks hopis hukka läks. Liig wihha ei sada ellades head, ja kes selle wihha himmo wasto ei panne, koggub ennesele usinaste keik suggu önnetust. Tönno ei tallitsend omma wihha ja äkkilisse mele, ja kui ta ehk kül wahhest hirmo pärrast tedda nägo korwale hoidis, siis kandis ta ommeti sallaja wihha teiste wasto, ja mötles kurja teise peále. Nenda ta olli süddame tapmisega Jumma-la ees allati liggimesse tapja, ja olli ehk teine pisut juhtund temma wasto eksima, siis ei leppinud temma ellades ärra, egga wõmund sedda andeks anda, waid kat-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1797, lk. 22